

TORNAI JÓZSEF

Múlt időben jegyzeteltél

Reggel megijedtél, mert betegen gubbasztott a sziámi macskád. Telefonáltál egyik barátnődnek, hogy szeretnéd látni a rövidre nyírt hajával. Nem ért rá. G. fölhívott. Ortegaról és az ágyékunkban „ketyegő atombombáról”, az ember „eltűnéséről” vitatkoztunk. G. túl optimista. Igyekezted meggyőzni a rendezhetetlen történelemről. 29 fokra ugrott a hőmérő. Kedvenc selyemzöld nyári ingedben villamosoztál állateledelt venni. Mire hazaértél, lehiggadt erotikus képzelgésed a barátnőddel kapcsolatban. Azon járattad az eszed, minek a vegetáláson túl, elvontan gondolkodni a léteden, hiszen éppen a lét fény-áteresztetlen számodra: hiába minden reflexiód, de ötezer év filozófusaié is. Délután még mindig nem mozdult a macska. Egyre rosszkedvűbb lettél: el tudtad képzelni a véget. A kisebbik cica vidáman játszott, bár nem tudott lelket önteni a társába, az ugyanolyan közömbösen-lemondóan hevert, fejét is maga alá tekerve a zsomporában. Letérdeltél, így cirógattad. Még jobban sütött a nap, még nagyobb lett a meleg. Múlt időben jegyzeteltél, pedig már a jelenben voltál és fogalmad se lehetett, min töprengsz s mi történhet még éjfélig vagy holnap reggelig vagy 77 év elteltéig. Főleg, mivel akkor már 12 milliárd társaddal együtt, határtalanná nőtt időpontban fekszel egy égetett agyagból készült, földgömb-alakú díszsírhelyen...

Eretnek – szutra

*A reggel elgurult tüskés katáng
vadló-szép farú asszony délután:
Buddhám, nem igaz, hogy egyetlen
célunk a nirvánába jutni.*

*Homloka fehér lepke, sötétdió-színű
haja hullámot-verő hortobágyi fű:
Jézusom, hiába mondod, hogy csak
égi kincseket szabad gyűjteni.*

*Ferde kanca-szemével hitetlenkedve néz,
pedig szája a bujtogatás, hitetés:
Zaratusztra, miért fogjuk
rá az ólomhegyű ostort?*

*Kezefején az édes vérerek
csillagkép-mintás kígyófajzata tekereg:
Mohamed, a te paradicsomodban
sincs ilyen férfivesztő huri!*

*Okosan hajlik finom orra is,
fülében két nagy rubin-kavics:
Szokrátesz, biztos, hogy jobban
hipnotizáltak téged a fiúk?*

*Ha áll, ha moccan, bánatokat-temető
ez a bazsalikom-szagú nő:
megváltók, filozófusok, ne szégyelljétek
agyatok lötytyét lába elé önteni!*

Miért a szép örvénye?

*A hús vágyaihoz minek a szépség?
A nő csodája mért több a gyönyörrel?
Elképzelem ág-combja közt a fészket
s száját, mely végül együtt sír a földdel.*

*Azért kapok-e szemétől, hajától
lángra, mert azok ékszerként ragyognak?
Vagy a vér bennem olyan csóva-zápor,
hogy napként kergeti a lusta holdat?*

*S ha ma így érzem s holnap semmi kedvem
ágyába bújni: hova lett a fénye?
A szép alakból röppen ki a szellem
vagy amit látok, agyam hozza létre?*

*Kép vagy valóság? Erre ki felelhet?
Összetévesztem s így járhatok jobban:
kövessem-e fantomként a szerelmet,
bőr permetében s a test-hajlatokban?*

*Ha egyesülünk, mi marad a bájból,
izzadt arcával mit kezdhet a hajnal?
Eszméletemben csak egy nimfa táncol,
meztelen nimfa egy férficsapattal.*

*Hátrahajlik és rámnevet a szép fej,
nem tudom, lehet: álmomból virul ki.
Érzékeimben nappal van vagy éjjel?
A pontos választ sose fogom tudni.*

*Csodálkozom s belépek udvarába,
tüskés kertjébe asszony-libegésnek,
talán csak mikor mákonyosan kába,
akkor egyenlő szárny a test, a lélek?*

*Mindig a furcsa ünnepit akartam
kicsavarni a hétköznapi kezéből:
ki tudja, hogy a nővő zűrzavarban
mi csillan meg a mindenség-igényből?*

*De nő a férfit, férfi nőt hiába
kérdesz, mi is a belső forma titka:
egyik ráfogja a mítoszi vágyra,
másik silány öncsalásnak gyanítja.*

*A kezdet kezdetén még úgy nevettek
egymásra látható és láthatatlan,
mint két testvér, kik egy szülői sejtnek
viselik génjét a lét-áradatban,*

*de mostanra a régi ragyogásba
a tudat örült villódzása tört be
s nem tudhatjuk: mi fejünk hozza lázba,
igaz öröm vagy káprázat szemölcse?*

*Ki felelhet, miért a szép örvénye
húz magába, ha szerelmemet látom
és bukok szenvedésből szenvedésbe
e véres szívként fuldokló világon?*

Sugárkék mennybolt-csészéből...

*Sugárkék mennybolt-csészéből
inni az égitestek szikráit veled
s mikor már azt hiszem, nem
növekedhet tovább a virág,*

*csak akkor bontod ki a kelyhed legbensejét:
szirmok és bibék tűzijáték-ostromát*

*a szívem ellen, pedig már úgyis beteg
vagyok. Minden éjjel illat-tajtékos
fény-földrengésekre ébredék.*